

โทรหาคุณพ่อ

ถ้าผมปั่นเร็วๆ ยูคิด ผมจะถึงบ้านก่อนน้ำท่วมถนน

โดย จูลี คอร์เนเลียส-หวง
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)
ผู้เขียนอาศัยอยู่ในยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

“จงรีบเร่งเถิด, เพราะเราจะนำทางเจ้าไป”
(หลักคำสอนและพันธสัญญา 78:18)

ยูเดินออกจากโรงเรียนกวดวิชาขึ้นไปบนทางเท้าที่พลุกพล่าน ในสมองของเขาเต็มไปด้วยข้อมูลคณิตศาสตร์จากชั้นเรียนพิเศษหลังเลิกเรียน มีแต่คนถือร่มและรีบไป ฝนเม็ดใหญ่กำลังตกหนัก และถนนเปียกชุ่ม

ลินเพื่อนของยูเดินมาข้างๆ เขา “เธอน่าจะโทรบอกให้คุณพ่อเธอมารับนะ” ลินบอก “ครูช่างบอกว่าน้ำกำลังท่วมเมืองบางจุด”

“ฉันกลับบ้านเองได้”
“แต่ดูน้ำสิ!” ลินบอก พลังซี้ให้ดูน้ำที่กำลังไหลพลุกๆ ลงไปในท่อ ยูมีความรู้สึกขบขันอยู่ครู่หนึ่ง ลินพูดถูกหรือเปล่า? เขา น่าจะโทรบอกให้คุณพ่อขับรถมารับกลับ

ภาพประกอบโดย โทมัส ชีค

บ้านก่อนน้ำท่วมถนน แต่เขากับคุณพ่อทะเลาะกันเมื่อคืน และยูยังโกรธไม่หาย เขาไม่อยากขอให้คุณพ่อช่วย

ยูปลดโซ่จักรยานและบอกลาลิน *ถ้าปั่นเร็วๆ* เขาคิด *ผมคงกลับถึงบ้านก่อนน้ำท่วมถนน*

เขาปั่นเร็วมาก แต่ไม่นานมือก็เย็น เสื้อผ้าเปียกโชก และเขาหมดแรง อีกครั้งที่เขาคิดจะโทรหาคุณพ่อ ความรู้สึกนั้นจากพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า? ผู้สอนศาสนาที่ให้บัพติศมาเขาบอกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นผู้นำทางเขา ยูชำเลื่องมองฟ้า ท้องฟ้ามืดครึ้มจนเขามองไม่เห็นยอดตึก แต่เขายังโกรธคุณพ่อไม่หาย

ยูเริ่มความรู้สึกนั้นและปั่นต่อ น้ำสูงขึ้นจนเจ้าของร้านรวงต่างๆ ปิดร้านกันหมด ผู้คนขนย้ายข้าวของขึ้นที่สูง ยูเห็นแม่คนหนึ่งดันเรือพลาสติกลำเล็กที่ลูกสองคนของเธอนั่งอยู่ลุยน้ำท่วมไป

ตอนนั้นน้ำเลยข้อเท้าของยูแล้ว และเขาปั่นต่อไม่ไหว เขาลงมาเข็นจักรยาน ตอนนั้นจะโทรหาคุณพ่อก็ไม่น่าจะทันแล้ว และฝนยังตกไม่หยุด ฟังร้องครื้นครื้นและฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่เหนือเขา ยูรู้สึกกลัวและเหนื่อยมาก! เขามองไปข้างหน้า บ้านยังอยู่อีกไกล เขาไม่ควรเมินพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงเพราะการทู่เถียงที่ไร้สาระ

ยูหยุดสวดอ้อนวอนสั้นๆ เขาอาจไม่ได้ยินเสียงตัวเองท่ามกลางเสียงฝนและฟ้าร้อง แต่เขารู้ว่าพระบิดาบนสวรรค์ทรงได้ยินเขา

“พระบิดาบนสวรรค์” ยูสวดอ้อนวอน “โปรดช่วยให้ข้าพระองค์กลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยด้วยเถิด” เมื่อเขาสวดอ้อนวอนจบ เขารู้สึกมีแรงมากพอจะไปต่อ ยูเห็นบ้านบนเนินของเขาในที่สุด ยูเดินขึ้นเนินอย่างเมื่อยล้า หาว และรองเท้าหายไปข้างหนึ่ง เขาเห็นคุณพ่อรออยู่นอกบ้าน ท่านรีบลงเนินมาหาเขา น้ำกระฉุยกระจ่ายขณะท่านวิ่ง

เมื่อคุณพ่อมาถึงยู ท่านโอบกอดเขา “พ่อเป็นห่วงมาก!” คุณพ่อพูด “ลูกน่าจะโทรหาพ่อ!”

“ผมคิดว่าเราโกรธกัน” ยูกล่าว “พ่อไม่เคยโกรธจนไม่ช่วยลูก” คุณพ่อกล่าว จากนั้นท่านก็เข็นจักรยานของยูขึ้นเนิน แม้ฟ้าจะร้องก็ก้องระหว่างตึกสูงทั้งหลายและฝนเทลงมาอย่างหนัก แต่ยูก็ยังรู้สึกอบอุ่นใจ เขารู้สึกสงบและปลอดภัยขณะเดินตามคุณพ่อกลับบ้าน ●

“พระบิดาในสวรรค์ทรงทราบว่าในความเป็นมรรตัยเราจะเผชิญความท้าทาย... เพื่อมอบพลังทางโลกและการนำทางจากสวรรค์แก่เรา พระองค์ประทานพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์”

เอ็ดเดอร์โรนัล เอ. ราสแบนด์แห่งโลว์รัม อัครสาวกสิบสอง, “ให้พระวิญญาณทรงนำ” เลียโฮนา, พ.ศ. 2017, 93